

Autor: Alex Kurtagić

Do kontaktu s Kerry Boltonem jsem se dostal skrze můj první článek pro *Occidental Observer* „*Memoirs of a Disident Student in the Post-Modern Academia*“ (Zážitky studentského disidenta z postmoderního akademického prostředí), v němž jsem vzpomínal na své zážitky z postgraduálního studia. V té době, jak uvidíte v rozhovoru, zažíval doktor Bolton své vlastní akademické nepříjemnosti, takže je celkem zřejmé, proč ho můj článek oslovil. Doktor Bolton je členem *Academy of Social and Political Research* a v *The Centre of Independent Studies*, mimořádně plodným esejistou a spisovatelem, vydavatelem časopisu *Ab Aeterno* a přispívatelem do webových magazínů jako *Alternative Right*, *The Occidental Quarterly*, *Counter-Currents*, *Journal of Social, Political, and Economic Studies* a mnoha dalších. Doktor Bolton napsal knihu *Thinkers of the Right* (Pravicoví myslitelé) a nedávno mu u vydavatelství *Arktos* vyšla kniha *Revolution from Above* (Revoluce shora). Má dva doktoráty: z historické teologie a teologie náboženství, ve svém díle se zabývá geopolitickými, historickými, revolučními, spikleneckými, náboženskými, okultními a zednářskými tématy. V tomto rozhovoru společně prozkoumáme kariéru doktora Boltona, dozvíme se o jeho zkušenostech s akademiky i médií a tak trochu odkryjeme člověka za legendou. Kvůli značné délce rozhovoru jsem ho rozdělil na dvě části.

*Kerry Bolton*

Narodil jste se v roce 1956, kdy se Nový Zéland těšil pověsti jedné z nejlepších zemí k žití na světě. Jak vzpomínáte na Nový Zéland svého dětství? Co bylo tehdy považováno za samozřejmé a dnes už je to naprosto nemyslitelné?

Jedna věc tehdy považovaná za samozřejmost byl pocit bezpečí. Když jsem byl dítě, měl Nový Zéland jen milion obyvatel. Dnes to jsou čtyři miliony. Maorové žili tehdy převážně na venkově a díky výučním programům jim dle mého názoru byly poskytnuty lepší ekonomické podmínky k životu než dnes, což je ovšem dnes vnímáno jako překonané nebo ponižující, protože každý včetně Maorů musí za každou cenu získat nějaký bezcenný akademický titul nebo se stát IT pracovníkem. Neexistovala zde žádná rasová animozita, ačkoliv postoj bělochů k Maorům byl dost paternalistický: běžně se říkalo „naši Maorové“ a Maory jsme

vnímali jako hudebníky, kteří předvádějí turistům ve městě Rotorua tanec *poi*. Rozmach trhu s ovčí vlnou a obchod s Commonwealthem nám zajišťoval snadný vývoz do zemí s hospodářstvími doplňujícími to naše. Když už došlo k vraždě, vyvolalo to celonárodní šok. Nový Zéland byl stále světu znám jako zemědělská země. Měli jsme ale také dobrý výrobní sektor – jen v mém rodném **Huttském údolí** byly tři automobilky. Kontroly dovozu byly tehdy velmi přísné; nebylo tu tak nic ve stylu dnešního spotřebního zboží, tedy toho, co Mosley kdysi nazval „tretkami civilizace“. Asijská komunita byla velmi malá, z velké části se sestávala z potomků zlatokopů a drobných rolníků, kteří sem přišli v 19. století; přistěhovalectví bylo založeno na *de facto* politice bělošského Nového Zélandu. Když sem přijela královská rodina, byly ulice plné šťastných lidí mávajících vlajkami. Všichni jsme stáli při naší národní hymně v divadlech – hrálo se „Bůh ochraňuj královnu,“ dnes trapně pozměněné na „Bůh ochraňuj Nový Zéland“. Až do roku 1970 inspektoři na středních školách každé ráno zajišťovali, že vlasy chlapců nepřečnívají přes uši a límec, že má každý čisté nehty a je upraven. Zpětně bývá tehdejší Nový Zéland označován za „nudný“ a často je to vyslovováno jedním dechem s naší současnou posedlostí „energičností“ multikulturní společnosti, což zpravidla má znamenat, že dnes máme na výběr ze spousty etnických stánků a bister. Bylo to předtím, než nějakí pitomci vymysleli stereo, které nám skrz stěny přináší infrazvukové vibrace od sousedů, kteří se z nějakých pro mě neznámých důvodů mají potřebu dělit o svůj mizerný hudební vkus s ostatními.

Jaké knihy a/nebo události na vás během vašich raných let zapůsobily nejvýrazněji?

Zajímal jsem se o historii a dokonce i o náboženství od velmi raného věku; už okolo mých deseti let. V této době jsem se přihlásil do dětské knihovny a první kniha, co jsem si vypůjčil, byla tuším o hradech. Měl jsem však úplně normální a šťastné dětství a mé oblíbené čtení byl po dlouhou dobu **Tintin**. Stále mám ty knihy a nedávno jsem nově získal *Tintin v Kongu* a *Tintin v zemi Sovětů*. Když jsem si koupil vydání o dobrodružstvích v Kongu, prodejce mě varoval, že obsahuje politicky nekorektní materiál. Musím přiznat, že jsem byl v této knize zklamán Tintinovým sklonem zastřelit každé zvíře v dohledu, kromě Snowyho. **Hergého** novější příběhy byly v tomto ohledu mnohem lepší.

V šedesátých a sedmdesátých létech éry hippies získaly Nová levice, liberální bláboly a komunismus značný vliv na mládež a dokonce i na profesory. Naše profesorka sociálních studií říkala svým 14letým studentům o všech nadcházejících demonstracích proti vietnamské válce. Držel jsem se v otázkách „studené války“ tehdy poměrně standardní antikomunistické linie, nicméně už tehdy jsem se zajímal o fašismus a přečetl si Mosleyho autobiografii *Můj život*. Také jsem se spojil se starším Litevcem, Josephem Dilysem. Za druhé světové války byl partyzán a nyní žil v Chicagu. Prodával na ulicích pravicové noviny. Posílal mi obrovské svazky americké pravicové literatury, mj. i periodikum *Common Sense* (Zdravý rozum), jehož redakce zaujala – alespoň pro mě – ojedinělý názor, že Rusko se od Stalinovy doby vzdalovalo od bolševismu a světovým centrem marxismu se tak stal New York. Tato proruská orientace na mě měla trvalý dopad: publikoval jsem mnoho jejich článků jako brožury dostupné z Renaissance Press. Zaměstnanci periodika *Common Sense* byli silně ovlivněni Yockeyem a Spenglerem.

Když mi bylo osmnáct, četl jsem Nietzscheho *Tak pravil Zarathustra*, Yockeyho *Imperium* a Spenglerův *Zánik Západu*, které na Novém Zélandu distribuoval obchodník čínského původu, který mluvil vybranější angličtinou než průměrný „pohodářský“ novozélandský běloch. Tento člověk byl dlouholetým přívržencem teorií o sociálním kreditu a velmi silně ovlivněn Spenglerem. Vydával velmi dobrý spengleriánský bulletin pod názvem *Perspective of 21st Century*. To bylo asi v polovině sedmdesátých let, což byla zlatá éra novozélandské poválečné pravice, pokud se o něčem takovém dá vůbec mluvit. Existoval také knihtiskařský podnik Essential Books & Co v Hamiltonu. Majitel se specializoval na knihy o konspiracích a antikomunismu, z velké části od Společnosti Johna Birche, ale měl také věci jako *Protokoly sionských mudrců* či díla Nesty Websterové.

V roce 1969 byla založena novozélandská pobočka společnosti Crown Commonwealth League of Rights. Vydržela asi dvacet let, ale nakonec téměř zanikla kvůli zestárnutí členů, z nichž většina byli váleční veteráni, co cítili, že jejich dědictví bylo zaprodáno. Byli nekompromisně antisionistictí, antitalmudističtí, probělošští a vycházeli z ortodoxní teorie sociálního kreditu od C. H. Douglase. Nabízeli k prodeji mnoho knih a pořádali přednáškové turné řečníků ze zámoří. V Austrálii zůstává Liga aktivní dodnes. Četl jsem jejich knihy o machinacích velkofinančníků od autorů jako Ivor Benson a A. K. Chesterton, kteří vysvětlovali, proč zanikly různé říše. Nový Zéland měl tehdy hodně dobré vůle pro Jihoafrickou republiku, především díky posedlosti obou zemí ragby.

Koncem sedmdesátých let jste se zapojil do New Zealand National Front, v politice jste ale byl aktivní už dříve. Co vás k aktivismu dovedlo?

První skupina, ve které jsem se aktivně angažoval, byla Democratic Nationalist Party (DNP). Založili jsme ji s několika přáteli z dětských let. Jako mladí horlivci v prostředí plném starších lidí (tedy v mém nynějším věku) jsme chtěli pořádat pouliční demonstrace a viděli jsme spíše potřebu pro radikální stranu než lobby nebo vzdělávací instituci. Naší nejvýznamnější aktivitou byla protidemonstrace ve prospěch účasti Jihoafrické republiky na Světovém poháru v softbalu v Dolním Huttu, kde jsme se postavili asi 800 demonstrantům proti apartheidu. Mnoho z nich na sobě mělo kompletní uniformy Čínské lidové armády, ani tak ale nedošlo k žádným skutečným potížím, přestože je velice podráždily naše letáky podporující Jižní Afriku, které jsme rozdávali kolemjdoucím. Rovněž jsme nesli plakáty zobrazující černošská zvěrstva v Rhodesii. Fotografie nám tehdy poslala Rhodéská informační služba.

Novozélandskou pobočku British National Front založila o několik let později skupina pravičáků z Christchurch, z většiny tvořená přívrženci Klubu přátelství s Jižní Afrikou plukovníka Eldertona a některými veterány novozélandské pobočky Chestertonovy League of Empire Loyalists (Liga imperiálních lojalistů) z padesátých let. Ti byli zvláště aktivní v Christchurch. Z hlediska aktivit se nic moc nedělo, ale samotné jméno zajišťovalo publicitu. I toto ale stejně jako DNP vydrželo pouze rok nebo dva. Místní National Front však existovala sporadicky od roku 1969, jak se pod tímto názvem objevovaly různé nové organizace. Těmi jsem se ale vůbec nezabýval, dokud jsem se v roce 2004 nepřidal k aktuální „verzi“ a nestal se pro ten rok „tajemníkem“. Její skinheadské prvky z ní ale udělaly fiasko, i když s nejaktivnější buňkou ve Wellingtonu, jejíž členové byli hlavně muži středního věku, jsme

prakticky každý týden pořádali demonstrace. Odstoupil jsem ke konci roku 2004 nebo počátkem roku 2005 a od té doby už jsem v žádném dalším kontaktu s podobnými organizacemi nebyl. Není ani moc pravděpodobné, že takový kontakt ještě navážu, pokud tedy nedojde k něčemu opravdu převratnému a neobjeví se skupina, která nebude posedlá amerikanizovanými ideami rasového redukcionismu a místo toho se zaměří na mnohem důležitější socioekonomické a geopolitické otázky.

Několik let po absolvování vysokoškolského studia jste získal i kvalifikaci v oboru psychologie. Co vás na této disciplíně zaujalo a jaké byly vaše ambice?

Nezískal jsem ji „po univerzitě“. Absolvoval jsem několik kurzů psychologie a sociologie dálkově, na něž jsem většinou učil při své tehdejší nudné práci v tiskárně. Zajímala mě aplikaci metodologie sociálních věd na pravicovou doktrínu a analýzu.

Na nějakou dobu a do roku 1992 jste se zapojil do činnosti skupiny Setův chrám, což je dle mého chápání odnož LaVeyovy organizace. Co vás přitahovalo k takovému prostředí?

Byl jsem znechucený selháním křesťanského konzervativního hnutí. Pracovalo jen s dost málo účinnými metodami a pravice postupně umírala. Z důvodů, jež se nyní jeví jako poměrně dost obskurní, jsem si myslel, že se v tzv. „cestě levé ruky“, tedy ikonoklastickém hnutí, skrývá nějaký potenciál. Už dříve jsem pod tíhou kritiky z knih hnutí „Kreativita“ Bena Klassena odmítl křesťanství. Ty se ale ze zpětného pohledu jeví jako hodně povrchní. Kritiky křesťanství i Bible vůbec často mívají povrchní charakter.

Následně jste založil The Order of the Left Hand Path (Řád cesty levé ruky), později přejmenovaný na *Ordo Sinistra Vivendi* a pak podle některých na Order of Deorc Fyre. Jaké byly tehdy vaše cíle?

Jak už bylo zmíněno, cílem byl ikonoklasmus. Doktrína těchto řádů – zpětně banální – měla být syntézou napůl pochopeného Nietzscheho, spenglerovské cyklicity a jungiánských archetypů. Nikdy jsem nebyl členem Order of Deorc Fyre, natož pak jeho „vůdcem“, bez ohledu na tvrzení různých podvodníků z řad „akademiků“. Nakonec jsem rezignoval i z OSV.

V tomto období vznikla také další organizace: Black Order (Černý řád). Ta se měla údajně zabývat okultní stránkou elitářského politického myšlení a jeho projevy v populární kultuře mládeže, včetně industriální hudby.

Černý řád měl být specializovanou odnoží OSV, co by se zaměřovala na evropské pohanství. Řád OSV byl multirasový a neměl žádnou rasovou doktrínu, znovu navzdory lžím pseudoakademiků a dalších; a kdybychom měli například větší skupinu členů jiné rasy, vybědli bychom je k tomu, aby si vytvořili svůj vlastní specializovaný řád. Populární kultuře mládeže však nebyla věnována zvláštní pozornost, a tak předpokládám, že jste si přečetl nesmysly napsané nějakým idiotem na Wikipedii, nebo něco podobně bezcenného.

Tyto snahy byly pomýlené a banální. Sekularismus, humanismus a bezbožnost jsou jen příznaky kulturní patologie, ne odpovědí na ni. Proč je katolicismus tak znevažován, špiněn a vystaven posměchu? Cokoli je v tak kolosální míře napadáno, musí být překážkou světové mocenské struktury zahrnující talmudismus a zednářství. Důležitá je také katolická sociální doktrína, založená na papežských encyklikách, která poskytla impuls pro sociální kredit, národní syndikalismus a distributismus. Sám nejsem členem žádné církve, ani nejsem pokřtěn do žádného náboženství, ale dívám se na tyto otázky objektivně. Západní civilizace se dostala na scestí reformací, ta otevřela cestu plutokracii.

Podzemní populární hudba inspirovaná okultními a elitářskými myšlenkami byla v té době víceméně v plenkách a od té doby se rozrostla do poměrně rozsáhlé sítě volně se překrývajících nebo propojených alternativních subkultur pro lidi ve věkovém rozmezí 18-45 let. Jakou důležitost, pokud vůbec nějakou, byste tomuto fenoménu přiřkládali?

Subkultury mládeže jsou kulturně nihilistické. Odvolávání se na elitismus, „zničení slabých“ atd. jsou v nejlepším případě směšné. Význam tak mají spíše jen jako příznak kulturního úpadku. Chápu, že mnozí z těch, co se věnují black metalu a jiným podobným žánrům, to mohou myslet dobře, můj syn dokonce v black metalové kapele hraje, ale ani tak v tomto prostředí nevidím plnohodnotné kulturní a estetické kvality. Industriální hudba typu Laibach ale má jakýsi bojový étos a Blood Axis Michaela Moynihana hrají docela zajímavý baladický materiál. Některé neofolkové skupiny, třeba Changes Roberta N. Taylora, jsou vynikající. Obecně jsem ale spíše zastáncem klasické a barokní hudby, tj. harmonické hudby, zastáncem formy nad beztvarostí.

Definice „elity“ je tak trochu neuchopitelná a osobně nejsem přesvědčen, že heavy metalisté jsou její náplní. Věřím v monarchii a hierarchickou společensko-politickou strukturu tvořenou ze zdola nahoru cechy a korporativním zastoupením. Toto je utkvělá myšlenka, která mne provází už od mládí. „Nalezení svého místa“ ale neznamená nechat ostatní po sobě šlapat. Západní středověká éra představuje model, který ovlivnil reformátory i z levice, jako např. cechovního socialistu A. R. Orageho. V oné vizi „elitářské“ společnosti, o níž sní mládežnické subkultury, bychom já i většina z nich byli zřejmě v pozici, jíž zastává Baldrick v seriálu *Černá zmije*, bez ohledu na fantazie o tom, že se člověk stane pánem či rytířem.

Během devadesátých let dvacátého století jste byl i nadále aktivní v politice a koncem dekády jste spolupracoval s Novozélandskou dělnickou stranou (New Zealand Worker's Party). Při zběžném pohledu se zdá být velký rozdíl mezi elitářským charakterem vaší rané kariéry a populistickým nádechem skupin, v nichž jste se angažoval později. Jak se váš pohled vyvíjel v průběhu tohoto desetiletí? Jak se na to díváte dnes?

Byla by to Nacionalistická dělnická strana, počátkem 80. let známá také jako strana Nové síly. Aktivity organizací před ní ale nebyly nijak „elitářské“ a pozdější činnosti, dost možná silně zkreslili různí idioti a lumpové. Ve skutečnosti se většina mého psaní z prostředí cesty levé ruky sestávala z diskusí se sociálními darwinisty a libertariány. Pokusil jsem se jim

ukázat, že „přirozená společnost“ neznamena jen „krvavé zuby a drápy“ a nejde ani o individuální boj o přežití, že je společensky kooperativní, jak to Kropotkin pozoroval a popsal ve svém díle *Pospolitost* (Vzájemná pomoc). Libertariánství a svobodný trh jsou vedlejšími produkty sociálního darwinismu a jsou protikladem k pravici, navzdory tendencím různých politologů, mediálních „zalců“ a dalších idiotů, kteří popisují doktrínu volného trhu jako „pravicovou“ nebo „novopravicovou“. Jiní se pokoušeli vylíčit mě jako obhájce všech různých myšlenek, které jsem nikdy nezastával, podivnou metodou připisování mi autorství článků, jež jsem vůbec nenapsal. Snažil jsem se prosazovat bankovní reformu, cechovní socialismus a družstevní ekonomiku už od svých 18 let – a to se nikdy nezměnilo. Člověk nemůže podporovat myšlenky tohoto typu, pokud je „misanthropem“, za něž se řada jedinců z těchto subkultur hrdě označuje. Nábožensky mám nejbližší ke katolické sociální doktríně, jak jsem již zmínil. Archetypálně Ježíš ztělesňuje postavu dokonalého antimaterialisty. Jeho zobrazování jako „bledého Galilejce“ apk má protipól ve vyhnání obchodníků z chrámu, kdy převrátil jejich stoly, a řekl farizejům „jděte k čertu“ (doslova). Farizejství a současný talmudismus jsou doopravdy „satanské“ a nemohou tak pravici ideově nabídnout nic. To je ovšem zcela něco úplně jiného, než zda člověk věří, že Ježíš je Boží bytostí, Božím Synem, osobním spasitelem nebo dokonce jen historickou postavou. Existuje však nepopiratelný a podle mě hodnotný mýtus. Zůstávám tradicionalistou a vidím tak hodnotu ve všech tradicích v čase a prostoru, což je základem revolučního konzervatismu. Tyto tradice mají společné jádro přesvědčení.

Jak jste se dostal k publikování?

Moje první vydavatelské úsilí začalo na malém ofsetovém tisku, tiskl jsem časopis *Attack!* a letáky a brožury pro Nationalist Workers Party/New Force. Poté jsem získal fotokopírku a vydal řadu bulletinů. Ty jsem vydával především proto, aby ideje obíhaly a já si tak udržoval kontakt s několika málo lidmi, které to zajímalo. Náklady však nikdy nebyly kdovíjak vysoké

Nyní publikuji *peer-reviewed* žurnál *Ab Aeterno* pro The Academy of Social and Political Research v Athénách, jehož šéfredaktorem je doktor Dimitris Michalopoulos.

Povězte nám o Renaissance Press - jeho počátcích, raných letech, cílech, ambicích a provozních metodách. Funguje ještě dnes?

Vydavatelství Renaissance Press bylo založeno počátkem 90. let. Především produkovalo fotokopie ve formě brožur a archivního materiálu. Zabývalo se hungaristickým hnutím, sociálním kreditem nebo carismem a vydávalo přetisky a zvláštní otisky (offprints) svých vlastních článků. Nemělo žádné velké aspirace. Profesionální vydavatelé, jako jste vy, Finis Mundi v Portugalsku, Arktos Media, Black Front Press nebo Counter-Currents Publishing jsou schopni tvořit a šířit kvalitní materiály v daleko větším měřítku. Renaissance Press je dost podobné **Steven Books** v Británii a dodnes pokračuje v provozu a nabízí spoustu materiálů, který nelze získat nikde jinde.

V roce 2003 byla publikována vaše nejznámější kniha *Thinkers of the Right* (Pravicoví myslitelé). Co vás inspirovalo k jejímu napsání a čeho jste chtěl dosáhnout?

V té době jsem vydával svůj informační bulletin *The Nexus* a napsal několik článků o veličinách, jako byli D'Annunzio, W. B. Yeats a další. Michael Moynihan tehdy pracoval pro *Feral House* a řekl mi, že Adam Parfrey má zájem publikovat knihu o lidech, které nazýval metafyzickými fašisty. Začal jsem psát kapitoly, ale o nápadu vydat knihu jsem nic dalšího neslyšel. Dal jsem dohromady několik jejích kapitol a udělal z nich brožuru *Thinkers of the Right*. Keith Thompson pracující pro britské Steven Books přišel s tím, že by bylo dobré publikovat ji i komerčně, a tak ji vytiskla firma v Řecku a distribuoval *Historical Review Press* v Británii, ale i mnozí další jinde. Nedokážu říct, jestli je to moje nejznámější dílo, ani jak dobře se kniha prodávala. Nyní je první vydání zcela vyprodáno.

Knihu *Artists of the Right* (Umělci pravice) má brzy vydat doktor Greg Johnson z *Counter-Currents*. Přestože bylo toto vydání původně zamýšleno jen jako přepracovaná verze *Myslitelů*, chtěl jsem knihu vydat na akademické úrovni, většinu kapitol jsem proto předělal a přidal spoustu nového materiálu. Takže kniha vydaná Gregem Johnsonem je vlastně spíše novým dílem. Navzdory ze zpětného pohledu zjevným nedostatkům *Thinkers* na ni profesor Paul Gottfried napsal skvělou recenzi v *Taki's Magazine* a prohlásil, že to byla jedna z nejlepších knih, jaké kdy na toto téma četl. Bylo povzbudivé dočkat se pochvaly od člověka Gottfriedova intelektu.

Od počátku století jste se zdá se více zaměřil na akademickou práci. V roce 2006 jste získal doktorát z teologie. Co vás přimělo, abyste se stal plnohodnotným akademikem? Jak se podle vás od sedmdesátých let změnil systém terciárního vzdělávání?

Jsem „akademik“ snad jen v tom smyslu, že jsem členem *Academy of Social and Political Research* pod vedením dr. Michalopoulos. Mezi další její členy patří tak vynikající muži jako Tom Sunić, Kevin McDonald, Alfred Vierling a další. Hodně publikují ve vědeckých a mezinárodních žurnálech, dost možná více než jakýkoliv jiný „akademik“ na Novém Zélandu, alespoň co se týče odborných publikací, přestože jsem Novém Zélandu *persona non grata*. Zajímalo by mě proč...

Na univerzitách studuji už od poloviny 80. let a někdy bych si chtěl dodělat ještě diplom z dějin umění, pokud mi to čas a peníze dovolí. Studoval jsem však dálkově, buď na některé ze soukromých institucí na Novém Zélandu, nebo v zámoří. Novozélandské veřejné terciární vzdělávání je ve společenských vědách zkorumpovaný švindl, zato dosahuje vynikajících výsledků v přírodních vědách, jak ještě vysvětlím níže.

Máte tedy dva doktoráty?

Mám doktorát v religiózních studiích a Ph.D. Honoris causa coby uznání rozsahu publikované práce od významné asijské instituce. Jedná se o výzkumné tituly získané prostřednictvím předložení dizertací a další tvorby. Moje práce se objevily v *Journal of Social Economics*; *Geopolitice* Moskevské státní univerzity; *India Quarterly*; *Journal of Social, Political and Economic Studies*; *The Occidental Quarterly* a mnoha dalších. Mnoho z těchto dokumentů je k dispozici prostřednictvím zvláštních tisků (offprints) od *Renaissance*

Press.

V roce 2008 předložil student na univerzitě Waikato diplomovou práci, která měla údajně být studií vaší rané kariéry. Podal jste na univerzitu formální stížnost, v níž jste označil jeho práci za nepřesnou a nejapnou. Řeknete nám prosím o této zkušenosti - jak jste se práci dozvěděl, co jste cítil při čtení a s čím jste se setkal při řízení o stížnosti.

Označení „nepřesná a nejapná“ jsou ještě příliš velkorysá. Proces to byl velmi spleť; zahrnoval stovky stran dokumentů, které nakonec nikdo nečetl. Publikoval jsem 76stránkovou brožuru *Waikato University: A Case Study in Zionist Methodology and Academic Corruption* (Univerzita Waikato: Případová studie sionistické metodologie a korupce v akademickém prostředí), jež obsahovala kopie korespondence s nenapravitelnými lháři jako je třeba zástupce rektora (Vicechancellor) Roy Crawford a další. Také jsem napsal článek popisující celou eskapádu, který má vydat doktor MacDonald v *The Occidental Quarterly Online*. Čtenáře také mohou odkázat na článek o celé záležitosti: <http://www.foreignpolicyjournal.com/2011/09/24/dr-joel-hayward-in-the-firing-line-again/>

„Diplomovou práci“ jsem našel náhodou v akademické online databázi. Byl jsem ohromen, protože jsem nevěřil, že ten pamflet plný osobních výpadů proti mé osobě byl míněn jako diplomová práce. Jako první jsem si všiml, že podle autora Roela van Leeuwena jsem „zneužíval člověka s poškozením mozku“. Když jsem ho kontaktoval, tak mi svá tvrzení nedokázal vysvětlit a okamžitě je na základě pokynů svých nadřízených ze své diplomové práce odstranil. Zdůraznil jsem, že celá práce je podvod a podal stížnost, jak je mým právem a povinností ze školského zákona, který by měl zajišťovat veřejnou kontrolu univerzit a jejich „vědeckou kvalitu“. Moc se neví, že společný přítel Van Leeuwena a mě, pan G. Wilson, kterému Van Leeuwen děkoval v práci za jeho pomoc a jehož prorektor Univerzity Waikato Roy Crawford označil za „vynikajícího znalce“ problematiky, také podal stížnost bezprostředně poté, co jsem se ho zeptal, co se děje. Když si diplomovou práci přečetl, byl stejně zděšený jako já a nechtěl s ní mít nic společného. Média se příliš nešířila o spojení pana Wilsona s touto prací, protože ho jen těžko mohla vykreslit jako „neonacistu“ „bývalého tajemníka National Front“ atd., nicméně jeho námitky vůči práci jsou stejné jako ty mé a i on považuje Van Leeuwena za bezostyšného „lháře“.

Vedoucím diplomové práce byl Dov Bing, přednášející politologie na Waikato University a také hlavní sionista na Novém Zélandu. Van Leeuwen ve své práci děkuje za prvotní inspiraci k jejímu napsání Davidu Greenovi, bývalému profesorovi religionistiky na Waikato, také sionistovi. Když jsem na tyto věci poukázal, Van Leeuwen pro média prohlásil, že věřím v existenci „sionistické spiknutí“ vůči mé osobě. Byl to ale jen jeden z mnoha podrazů, jež Van Leeuwen použil, aby odvrátil pozornost od vlastních lží a podvodů. Je zajímavé, že jak Green, tak Bing se před 15 lety prominentně zapojili do pronásledování doktora Joela Haywarda za to, že napsal doktorskou práci o revizionistické historiografii, za níž získal ocenění. Bing se také zapojil do vyštívání studenta německého jazyka Hanse Kupky z univerzity Waikato, když se zjistilo, že je „pravičák“ (ve skutečnosti jen přívrženec německých Republikánů). Ve všech těchto případech, včetně mého vlastního, kde figuroval Bing, se jakoby náhodou stalo, že se

tyto záležitosti poprvé objevily na veřejnosti v univerzitním studentském časopise *Nexus*. Zdá se tedy, že bez ohledu na osobu šéfredaktora časopisu se Dov Bing může vždy spolehnout, že se stane podle jeho vůle. Redaktor časopisu *Nexus* Joshua Drummond, místo aby se zabýval korupcí ve své instituci, si na mém případě udělal kariéru a dostal za tento „zářez“ novinářské ocenění.

Prorektor Crawford zřídil tříčlennou komisi pod vedením zástupce Douga Suttona, bezúhonného muže, který posléze z univerzity odešel. Pověření komise znělo vyšetřit, zda byla dodržena procesní pravidla při hodnocení práce a pokud ano, tak zda si tato práce zaslouží své vynikající hodnocení. Tento druhý a zcela zásadní bod šetření však Crawford odstranil. List *Waikato Times* zjistil, že stovky stránek důkazů poskytnuté Wilsonem a mnou nikdo nepřečetl, ale Sutton i tak doporučil, aby bylo hodnocení práce sníženo a vyslovil názor, že Bing byl v této záležitosti zaujatý. Samozřejmě, že doktor Sutton byl kritizován za to, že „přešel mou stranu“ (sic!).

Suttonova zpráva nikdy nebyla zveřejněna a Crawford lhal, když tvrdil, že šetření shledalo diplomovou práci hodnotnou. Zjistilo se také, že Dov Bing, Van Leeuwen, odborný poradce Marg Coldham Fussell, externí kontrolor dr. Jim Veitch z Victoria University (údajně „špičkový učenec“) a Douglas Pratt, vedoucí oddělení religionistiky ve Waikato, se společně rozhodli stěžovat si u Unie terciárního vzdělávání (TEU), jež následně pohrozila stávkou, pokud nebude vyšetřování zastaveno. TEU se pak chlubila svým zásahem na svých internetových stránkách a lživě prohlásila, že na něj neexistuje žádná odpověď (odpověď jsem napsal, ale TEU ji na své stránce nezveřejnila). Proto jsem zaslal svou odmítnutou odpověď různým akademickým pracovníkům a pobočkám TEU, ale nikoho to nezajímalo, což naznačuje, že akademici v naší zemi jsou úslužní patolízalové a nijak je netrápí lež, podvod či nedostatek standardů.

Dov Bing nic neponechal náhodě a vyhrožoval mi žalobou pro nactiutrhání o 300 000 dolarů – jeho úlisný právník vtipkoval, ať se ani nesnažím a rovnou prodám svůj dům – pokud nezveřejním odvolání svých tvrzení ve velkých novinách a v listu *NZ Jewish Chronicle*, kde potvrdím, že práce je kvalitní a Bing při jejím vedení „vykonal velmi profesionální práci“. Takový idiot... Při jakémsi nedomyšleném pokusu o provokaci jsem ho přistihl, jak lhal o asistentce zástupce rektora Sarah Knoxové a univerzitní právničce Gillian Spryové. Po zásahu úřadu veřejného ochránce práv jsem nakonec získal prohlášení od právníků univerzity uznávající, že Bing je sprostý lhář. Korespondence ohledně tohoto tématu je uveřejněna v mé brožuře. Kdokoliv jiný by byl vyhozen, bezpáteřní Crawford mi ale jen řekl, že si s Bingem promluvil. Pochybuji, že udělal byt jen to.

Jak jsme já i Wilson nezávisle zdokumentovali, Van Leeuwen mi záměrně připsal autorství článků a brožur, co jsem nepsal; vymýšlel si prohlášení, která v těch člancích ani nebyla, často psal o svých poznámkách pod čarou jako o „archiváliích“ a mylně mě identifikoval jako asi půl tuctu různých jednotlivců. Některé mnou údajně napsané články jsem nikdy ani neviděl a některé se mi dosud nepodařilo dohledat.

Van Leeuwen tvrdil, že mě „vychovali jako mormona“, což není pravda a použil to záminku

jako k několikastránkovému nesmyslnému exkurzu o mormonismu. Nejpodivnějším tvrzením bylo, že Maorové se prý nemohli stát kněžími až „do roku 1978“, „dlouho poté“, co jsem církev údajně opustil. Mějte na paměti, že Van Leeuwen psal tyto hlouposti pod vedením katedry náboženských studií a externím zkoušejícím byl jeden z předních religionistů na Novém Zélandu, Jim Veitch, jehož Crawford nazval „vynikajícím učencem“. Mějte na paměti také to, že Waikato University se nachází v Hamiltonu, mormonské centrále na Novém Zélandu, kde se také nachází jejich velký chrám. Van Leeuwen falešně citoval na podporu své poznámky o Maorech a mormonském kněžství z „Encyklopedie mormonismu“ od Embryo. Tento odkaz ale zfalšoval, protože v dotyčné encyklopedii nic takového není. Trvalo mi asi deset minut, než jsem si udělal představu o vztahu mezi Maory a mormonskou církví od koloniálních časů. Specialista na religionistiku Fussel ani „vynikající učenec“ Veitch se však ani na moment nezarazili nad věrohodností Van Leeuwenových pitomých mnohastránkových úvah nad mormonstvím. Mormonští církevní činitelé sice byli rozhněvaní, ale na nějakou reakci jich scházela integrita. Každý, kdo žije v Hamiltonu, by měl vědět o historicky těsném vztahu mezi Maory a církví už od koloniálních časů, tím spíš lidé z katedry religionistiky univerzity v Hamiltonu. Jaká fraška party hlupáků.

Pro svou obranu jsem se dočkal pomluv a Van Leeuwen přišel s dalšími podivnými tvrzeními, jako že jsem „nedokončil střední školu,“ a že jsem zorganizoval své „stoupence,“ aby posílali „antisemitské e-maily“, pravděpodobně tomu blbci Dovu Bingovi.

Zábavná perlička na závěr: anonymní informátor nás s Wilsonem upozornil na digitální Van Leeuwenův deník, který si vedl při psaní diplomové práce, kde poznamenává, že téma je natolik obskurní, že když nebude stíhat (což se mu stalo), může tam prostě napsat „blbosti“.

Byly tam také komentáře o tom, jak fantazíroval o svých studentkách ze semináře na Waikato. Chtěl jim osahávat prsa a zmiňuje i další fantazie o jeho „geeky“ studentce. Podotýká, že spoluvedoucí práce Fussell je „pohodářský hipík“. Zaznamenal také své první dojmy z Dova Binga, kde Bing chválil Van Leeuwena za pokrok se svou prací, přestože s ním Van Leeuwen nikdy předtím nemluvil a zamýšlí se, jestli Bing „k**va vůbec ví, o čem mluví“, nebo jestli si ho nespletl s někým jiným. Několik minut na to se věnují diskusi o diplomové práci, pak Bing nesouvisle mluví o Izraeli a dalších věcech. Van Leeuwen také píše o své znepokojením z toho, že Bing je jedním z jeho vedoucích kvůli jeho dřívější šikaně Haywarda a Kupky. Ironicky a pokrytecky Van Leeuwen následně použil falešné tvrzení, že celý problém naší stížnosti na práci je otázkou „popírání holocaustu“ a snažil se ze mě udělat „popírače holocaustu“, ačkoliv v jeho diplomové práci není holocaust zmíněn ani jednou. Jakmile Van Leeuwen zjistil, že jeho digitální poznámky o dizertační práci a jeho poradcích byly zveřejněny, stáhl je z internetu, ale už bylo příliš pozdě. Část jeho poznámek najdete v mé brožurě.

Wilson i já jsme podali stížnost k veřejnému ochránci práv ohledně zkorumpovaného způsobu vedení vyšetřování. Po další mnohaměsíční prodlevě přišel Crawford s „řešením“ o kterém se ombudsman domníval, že bychom ho měli přijmout. „Řešení“ nabídnuté Wilsonovi bylo v podstatě totožné s tím, co bylo předloženo mně: Mohli jsme předložit seznam „oprav“ Van Leeuwenových „chyb“ (sic!) v práci a on by se rozhodl, zda je připojí jako přílohu k výtisku

uloženému v univerzitní knihovně. Wilson i já jsme namítali, že Van Leeuwen je lhář a já požadoval, aby mu byl odebrán diplom z důvodu nečestnosti a všichni, kdo byli spojeni s touto prací, byli voláni k zodpovědnosti. Přijetí Crawfordových návrhů by podle jeho názoru (ačkoli nikdy nepřečetl jak diplomovou práci, tak ani naši dokumentaci) znamenalo připustit, že práce neobsahovala nic víc než několik „chyb“, což se normálně očekává.

Van Leeuwen zamýšlel získat doktorát na univerzitě v Queenslandu. Jeho akademická kariéra by měla být sledována. Doufám, že čtenáři rozšíří informace o stavu věcí na univerzitě Waikato a dysfunkci terciárního vzdělávání na Novém Zélandu vůbec.

Jak akademici zrevidovali během vašeho života historii Nového Zélandu? Jak se změnilo povědomí Nového Zélandu o sobě samém?

Dnes je kladen důraz na to vidět Nový Zéland spíše jako součást Asie než jako součást Britského společenství. Britský kolonialismus a dědictví jsou znevažovány. Novozélandané se tak už nevidí jako „Britové“ a Británii jako svou mateřskou zemi, což ještě před několika desetiletími platilo. Existují dokonce snahy změnit naši vlajku na něco vhodnějšího coby „obchodní známka“ (sic!). Existuje falešné „vlastenectví“, které se pokouší oddělit Nový Zéland od Británie i Evropy a vykreslit jej jako obchodního partnera Asie a tichomořských zemí. Podpoře se těší falešná novozélandská „identita“, banální a soustředěná na sport a neurčité dětinské nesmysly s hrstkou maorských motivů pro dodání zdání jakési podstaty.

V zemi vzniklo tzv. „průmyslové odvětví Dohody“, v jehož rámci byla Smlouva z Waitangi podepsaná roku 1840 mezi britskou Korunou a maorskými náčelníky, již se vzdali své svrchovanosti výměnou za ochranu Britským impériem, nově interpretována jako tzv. „žijící dokument“. To znamená, že interpretace Smlouvy může být libovolně změněna tak, aby vyhovovala maorským požadavkům a v souladu s tím, co je označováno za odškodnění za domnělá Korunou spáchaná příkoří při odkupu či konfiskaci maorské země. Dnes je populární tvrdit, že se náčelníci vzdali své suverenity, aniž by plně porozuměli jejím podmínkám. Staré učebnice dějepisu přesně zaznamenávají prodej pozemků Maory a ukazují, že tyto pozemky byly prodány několikrát, a že při prodejkách už proběhlo několik „konečných vyrovnání“ – a přesto každých několik generací zaznívají požadavky na „konečné vyrovnání“ znovu a celý proces začíná nanovo. Je to stejné, jako když podvodník při různých příležitostech prodává Sanfranciský most různým důvěřivým kupcům. Konzervativci se však příliš zamotávají do maorských otázek, a tak jim unikají a závažnější problémy, jako je ekonomický výprodej Nového Zélandu mezinárodnímu kapitálu.

Překlad: E.X.

Rozhovor Alexe Kurtagiće Interview with Dr. Kerry Bolton – Part 1 vyšel na stránkách Wermod and Wermod 9. ledna 2012.